

כפירה - הסתלקות האדם מחבור
של קדושה, מהתקשרות אלהית. המחשבה הגרועה, של הסתלקות מחלטת
מאלהות.

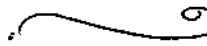
מתוך מאין הראיג

כפירה - (בענין או בנושא) - אמונה באפסיות, בריקנות,
בביטול ושליחות המוחלטת בעומק ההעדר. כל ענין מדעי, שמאיוז סבה אין
לו דרישה אצל בני האדם, ואי הדרישה הגיעה לידי מדרגה גדולה, הרי הוא
נחשב כאלו אינו,

"הקשחת הלב מהענין האלהי, עד זילותה של הכפרנות, מהרסת את הנשמה
ואת העולם בשני דרכים: השקר המצוייר שהעולם הוא טומטום, תהו, באין
נשמה, וכל הבנין, מלא חכמה חסד ותפארת, הוא פעולה מקרית, ממריד
את כל האמת עליו"

"ונטיית החפץ מלהיות קשור, במחשבה, בהתוכן האלהי, שכ"כ רבה
חמדתו, יפעתו וחסדו, היא ממרידה את כל היושר והעדינות, עד שהקושי
המכוער, והניבול הפנימי, מתחלחל בנשמה ובעולם"

מתוך קצת א' א

"הסיגים שבהבנת האלהות, היראה, האמונה, וכל התלוי בהן, כל זמן
שאין האומה צריכה לתקן את דרכי חייה המעשיים בכללותה אין
ההיזק שלהם ניכר. אבל כיון שהגיע הזמן שהתחיה הלאומית
מוכרחת לבא, ועמיתת קרן ישועה בפועל מוכרחת להיגלות, מיר
הסיגים מעכבים ואי אפשר לאומה שתתאגר ותשיג בעומק חייה את
סוד גבורתה וציורי סדוריה כי אם על פי דעות מזוככות ומעשים
היוצאים מטהרתה של דעת-ד' אמת, בבהירות היותר עליונה. זאת
היא הסבה, שכח שלילי גדול מתעורר בעקבא דמשיחא, בהוצפה
סגיאה, ושלילה זאת תבער את כל מה שהוא כזה בהמושגים
האלהיים והתלוי בהם בכללות האומה. אע"פ שנורא הרבר לראות

שכמה ענייני אמת, מידות טובות, ומצות וחוקים, הולכים ונשטפים
ונעקרים לכאורה, על ידי זרם השלילה, מכל מקום סוף סוף הכל
יצמח כטהרה וגבורה, בקדושה עליונה, מגרעין האיתן, הטהור
והמרומם, שכל שלילה לא תגיע אליו, ואורו יזרח בתור אור חדש
על ציון בגדולה מופלאה, למעלה מכל ציור, שכחות דלים של
נפשות עיפות, עיפות חמרית ורוחנית, של גלות ארוכה ודלדול,
יכולים לצייר"

עיון הראיג (ג)

הקלריקל הקטן - נתן אלתרמן

להורים חופשיים - זוג מוכר לי מאד
נולד ילד חמוד וחפשי בדעות
אך בטרם הילד עמד על רגליו
כבר הרגישה האם והרגיש גם האב
כי בזה התינוק, במין דרך פטלית,
נשתרשה נטיה חזקה קלריקלית!
ערב ערב שאל הוא, אותו קלריקל,
מה למטה ומה בשמים מעל,
מי מוציא כוכבים להאיר בלילות
מי יושב ברקיעים המלאים אורה,
מי מוריד הטללים? וכמו-זה שאלות
של אנשי המאה השחורה.
אך ידעו ההורים, עד נפשם כמעט
קצה,
לעמוד איתנים למול כל פרובוקציה
וענו לו בנחת תשובות ביולוגיות,
פיזיות, כימיות, אנטרופולוגיות.
ומובן שהאב גם האם שניהם יחד,
עוד חיכו לעיקר, באימה ופחד.
לא לשווא! יום אחד, את הוריו הבוהים
הפיליסטר שאל אם יש אלוקים.
נדמהו אב ואם והחלו לחזות:
איך הגיע אליו השמועה הלזאת?
והובא לשיחה משפחתית זה הסעיף
והוחלט: זאת סיפר לו הסב שבצריף.
אך הסב נשבע בדמעות שלישי,
שאת זו השמועה לא סיפר הוא לאיש.

מן התפילה כה ניזהר הוא כל יום
שנכדו לא ייגש אליו חס ושלום.
והינו מתפלל בנשימה עצורה,
שנכדו לא ישמע את השם הנורא.
והצריף הוא סגור ואטום בתכלית,
שנכדו לא יראהו עטוף בטלית
ועלתה הצעה אז: לקראת הבאות
להגן על הילד מפני השפעות.
ולשמור את נפשו הרכה ופתייה
מגורמי תעיות ותהיה.
אך היה שם חבר הגיוני ומיֵושב
שאמר, בלי לחזור פעמיים:
לשם כך יש לקום ולהסתיר מפניו
קודם כל אדמה ושמים.
כל כוכב הוא לילד כמין פרובוקטור
אך בזה העולם הסוער וניתך
שום מרכסיסט לא גדל עוד
בתוך אינקובטור,
ואולי פחדנות היא לשמור אותו כך,
קצת עלוב יראה המרכסיסט שיחרוג
מקופסת חינוכו, מעוטף כאתרוג.
לוחמים ותיקים אב, מורה ומורה!
אל תהיו פוחדים כה מעין-הרע!
חוץ מזה שכחו השוקלים ודנים
שגם המה היו קלריקלים קטנים,
ואסון לא קרה, יש דואג ומרחם:
הם גדלו אפיקורסים, ברוך השם.

(* קלריקל = אדם השואף להשליט את
שלטון הדת)

גימסון תיאר את התחושה הפוסטמודרנית כהלם. ההלם הוא כפול: מצד
אחד הלם של שפע שמעבר לנקודת הרוויה (שפע באינטרמציה, כמוצרי
צריכה, באפשרויות), ומצד שני הלם-הווה - הווה שהוא כאילו תלוש
ממהלך הזמן. הוא מפתיע. הוא חדש. הוא לא צומח מתוך העבר ולא
נומז כלפי כיוונים בעתיד.

חסימת הקשר אל העבר היא במוכן זה תמונת מראָה

האמן בעתיד. מפני שהעבר והעתיד שניהם יחד הכרחיים
לחשיבה המשכית שנותנת לאדם מידה של ביטחון, והם תלויים זה בזה.

(השני הֶסֶן)

הסו רעיוני! אל תשתוּחחו ואל תהמו, יש שמש צדקה זורחת, אף תביא מרפא בכנפיה, תמחה דמעה מעל כל פנים, ורוח ששון תחת רוח פהה תמלא את כל לב. דורנו הוא דור נפלא, דור שכלו תמהון. קשה מאד למצא לו דגמא בכל דברי ימינו. הוא מרכב מהפכים שונים, חשף ואור משמשים בו בערבוביה. הוא שפל וירוד, גם רם ונשא; הוא כלו חיב, גם כלו זכאי. אנחנו חייבים לעמד על אפיו למען נוכל לצאת לעזרתו.

"אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב"
שנהגין ג'ה

י וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את
כל־בשרו וטהר את־הנע כלו הפך לבן
טהור הוא: יקרא י"ג:י

סימן הטומאה, המתפשט ומתגלה כולו בתוך, הוא הוא "המשיב בגילוי את כל הרע לכליון ודחיפה לחוץ".

"... שהטהרה באה מכח הטומאה... ומכח הטומאה שיצאת והתבטלה יצא הסיג והטהרה מטוהרת לגמרי. זהו סוד הרצאת הטומאה הסיג הנוצח ולא ישאר פנימה... וכשעושה תשובה זהו תיקונו, שמוציא הרע מפנימיותו, ודדינו הסיג שיצא הוצה. על כן נמצא ביותר בעם קדוש ובמקום קודש...".
הגלה אל ארצות־הסו

כמעט כל הכחות הרוחניים, המוסריים והשכליים, של כל ארצות־ההסתה שעמדו על ישראל מעולם, וצדו נפשות בחלק הטוב שבהם, "כי גופת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה", נקבצו יחד בהתיאוריה האחרונה של הלאומיות הכפרנית. האומרת בקול חצוף, שאין לה חלק בכל קודש. ארצות־הסו

"אל יתמה האדם אם יראה רשעים מתורבים בעולם והולכים ומתגדלים בכל יום, כי ידע שהש"י הוא בעל הכרם... ויודע טיבו של ברם יותר ממנו ומתקן צרכיו בכל עת ורגע. והנה ר"ל אמרו שבן דוד אפשר שיבוא בדור שכולו חייב... הווי או"ל איזה דור תביב מכל הדורות, זה דור המדבר... ואין צריך לומר דורו של משיח ודאי יזהה תביב, ואפשר שיהיה כולו חייב ויתהפכו לדור חביב ע"י שהש"י יביאם לתשובה, וע"כ ששורש נשמתם ממקום גבוה יותר מכל הדורות.

בפגא הדדיק - רה' יצחק בכפן טלולין

הרי כל חטא שבא ממקור פזה שרבו טוב, מה
אות שבאמת בפנימיותו פלו הוא טוב, יש בו באמת בגנוי פנימיותו
- אור גדול וישועה רבה. אורית הגשוק פירי י"ג:י

8 חשן

הידים רפות

הידים רפות, הברכים מושלות, הלב נמוג והעצבים תועות לתור פה ושם, אולי יש אינה נקנת אור, אינה ניצוץ תנחומים, שיהיה ראוי להאיר ולחמם, להעלות על ידו שלהבת אש קדש. אבל מאומה לא ימצאו; האבות נבהלים ונואשים, הכנים מלאים רגז וקצף, ואיש שפת רעהו לא ידע ולא יבין. כל אחד מתגדר בצרותיו המיוחדות לו, כל אחד מאשים את חברו ותולה הקולר רק בצוארו. ולהשיב את הלבבות אלה לאלה, וקל וחמר לשלב את הידים לעבודה חשוכה וכוללת - אין דורש ואין מבקש. "נהפכו צירי עלי" (דניאל י, טז), ואלך מר בחמת רוחי ויד ד' עלי חזקה" (יחזקאל ג, יד).

ורוח נשאתני ותקחני ואלך מר

בחמת רוחי ויד יהיה עלי חזקה:
כא מקואא לזל / אינת גנגי

ואלך מר בחמת רוחי שרחה הנביא מצד עצמו היה מלא מרוחת

כזי ראה הרעה העתירה לבא, רק שיד הי וכת הנבואה היתה חזקה עליו לעוררו בכת גדול אל השליחות:

אלך